

בית המשפט העליון

בש"פ 1492/24

לפני: כבוד השופטת י" וילנר

העוררת: פלונית

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(השופט ש' מלמד) בבשה"ת 56412-01-24 מיום 14.2.2024

בשם העוררת: עו"ד יהודה פריד

בשם המשיבה: עו"ד אפרת גולדשטיין רוזן

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט ש' מלמד) בבשה"ת 56412-01-24 מיום 14.2.2024, שבמסגרתה ניתן צו להגבלת עיסוקה של העוררת עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדה לפי סעיפים 21 ו-48 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

רקע בתמצית

2. ביום 18.1.2024 הוגש נגד העוררת כתב אישום המייחס לה עבירות של אינוס קטינה; מעשה מגונה שלא בהסכמה בקטינה; מעשה סדום שלא בהסכמה בקטינה; תקיפת קטין על ידי אחראי; ומעשה מגונה שלא בהסכמה תוך ניצול מצב המונע לתת

הסכמה חופשית. על-פי המתואר בכתב האישום, העוררת – ששימשה כמורה בסמינר לבנות שבו למדה המתלוננת – יזמה קשר אישי חריג עם המתלוננת, שבמסגרתו המתלוננת אף עברה להתגורר בביתה של העוררת. במהלך אותה תקופה, כך על-פי כתב האישום, ביצעה העוררת במתלוננת עבירות מין קשות ותדירות. בעקבות מעשים אלו, חלה הידרדרות במצבה של המתלוננת, אשר פיתחה הפרעות אכילה, התמכרה לאלכוהול, נהגה לפגוע בעצמה ומיעטה להגיע אל מסגרת הלימודים. חרף אותה פגיעה, המשיכה המתלוננת לראות בעוררת כאשת-הקשר הקרובה לה ביותר ופיתחה בה תלות נפשית וגופנית מלאה. בהמשך, ברחה המתלוננת מביתה של העוררת ולאחר מכן אף אושפזה בבית חולים בשל ניסיון אובדני. העוררת הגיעה לבקרה בבית החולים וניצלה מצב זה לשוב ולבצע במתלוננת עבירות מין.

3. ביום 24.1.2024 הגישה המשיבה בקשה לבית המשפט המחוזי להורות על הגבלת עיסוקה של העוררת כמורה או כעובדת אחרת במוסדות חינוך לקטינות עד לתום ההליכים נגדה. בית המשפט המחוזי קיבל את הבקשה, וקבע כי לנוכח הודעת בא-כוחה של העוררת, שלפיה אין בכוונתו לטעון בשלב זה לעניין ראיות לכאורה, לא יכריע בסוגיה הנ"ל. עוד נקבע כי במעשיה של העוררת טמונה מסוכנות אינהרנטית, שאף גוברת לאור העובדה כי המעשים המיוחסים לה בוצעו במסגרת מוסד חינוכי, על רקע יחסי מרות ותוך ניצול מצוקת המתלוננת; וכי אין בעובדה שלא הוגשה כנגד העוררת תלונה נוספת (מלבד תלונה שהתיישנה) – כדי להפחית את המסוכנות הנשקפת ממנה, בייחוד לנוכח הקושי הכרוך בחשיפת עבירות מסוג זה. עוד עמד בית המשפט המחוזי על התמשכות הליכי החקירה והשיהוי שנפל בהגשת כתב האישום על-ידי המשיבה. לנוכח כל האמור, ועל רקע "הצורך במידתיות הצו", הטיל בית המשפט המחוזי צו הגבלת עיסוק על העוררת, האוסר עליה לעסוק כמורה או בכל תפקיד חינוכי פדגוגי במוסד חינוכי לנערות בגילאים שמכיתה ו' עד תום סמינר לנערות (להלן: צו הגבלת העיסוק).

על החלטה זו הוגש הערר שלפניי.

טענות הצדדים

4. בערר טוענת העוררת, כי יש לבטל את צו הגבלת העיסוק – זאת, בין היתר, לנוכח "סתירות מהותיות וגלויות לעין" בהודעת המתלוננת, שיש בהן כדי לפגוע במהימנותה, וכי לפיכך אין בהן כדי להשליך על מסוכנותה של העוררת; כי אין לקשור בין העבירות המיוחסות לעוררת בכתב האישום לבין עבודתה כמורה, שכן, כך נטען, המעשים המיוחסים לה לא התרחשו בין כתלי הסמינר ואף לא בתקופה שבה לימדה

העוררת את המתלוננת. עוד טוענת העוררת כי היה על בית משפט המחוזי לייחס משקל לדחייתן של בקשות להגבלת עיסוק שהוגשו טרם הגשת כתב האישום ולשיהוי שנפל בהגשת הבקשה מושא ההליך דנן; וכי בית המשפט המחוזי העניק סעד חמור מזה שביקשה המשיבה באשר הצו מתייחס לכלל הנערות בסמינר ולא לקטינות בלבד.

5. במסגרת הדיון שהתקיים לפניי, טענה המשיבה בהתייחס לטענת השיהוי, כי הגשת כתב האישום היא "קו פרשת המים", אשר מהווה את נקודת הייחוס למסוכנות הנלמדת מהעבירות המפורטות בו. עוד ציינה המשיבה, כי הצו שניתן על-ידי בית המשפט המחוזי אינו מחמיר יתר על המידה, שכן הוא הגביל את עיסוקה של העוררת אך בכל הנוגע לתלמידות החל מכיתה ו'.

עוד אציין, כי במהלך הדיון ציין בא-כוחה של העוררת כי הוא אינו מבקש להחזיר את הדיון לבית המשפט המחוזי על-מנת שידון בקיומן של ראיות לכאורה, שכן אין בדעתו, בשלב זה, לטעון להיעדרן של ראיות כאמור.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בערר, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון לפניי – הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

7. בהינתן עמדתו האמורה של בא-כוחה של העוררת כי הוא אינו מבקש להחזיר את הדיון לבית המשפט המחוזי לדיון בראיות לכאורה, הרי שנקודת המוצא בענייננו היא קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתה של העוררת כמתואר בכתב האישום.

8. העבירות שבהן מואשמת העוררת, שבכללן פגיעות חמורות ומתמשכות שביצעה במתלוננת – תוך ניצול מכפיר של התלות שפיתחה כלפיה ויחסי המרות ביניהן – מעידות על המסוכנות הרבה הנשקפת מהעוררת כלפי קטינות, ובפרט, כלפי תלמידותיה. מסוכנות גבוהה זו מחייבת הפסקה מיידית של עיסוקה של העוררת כמורה לתלמידות, וזאת על מנת להגן על שלומן, ביטחונן וכבודן (ראו: סעיף 48(10) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996). אציין, כי אף אם מרבית המעשים המיוחסים לעוררת בכתב האישום התבצעו מחוץ לכותלי הסמינר, הרי שמרחב זה הוא שהיווה את הכר הפורה עבורם ואפשר את הוצאתם לפועל.

9. עוד אדגיש, כי אין בדחיית בקשות דומות לפני זמן רב ובטרם הגשת כתב האישום, ובשיהוי שחלף מעת הגשת התלונה, כדי לשנות ממסקנתי האמורה. שכן, הגשת כתב האישום מהווה נקודת מפנה בין שלב החקירה על-ידי רשויות התביעה ובין שלב ניהול ההליך הפלילי בבית המשפט בכל הנוגע לקיומן של ראיות לכאורה. כאמור, מראיות לכאורה אלו נלמדת המסוכנות הרבה הנשקפת מהעוררת, המצדיקה את הגבלת עיסוקה כאמור.

10. אם כן, אין מקום להתערב בקביעת בית המשפט המחוזי (בכפוף לאמור להלן) כי יש להגביל את העוררת לעסוק בהוראה או תפקיד חינוכי פדגוגי במוסד חינוכי לנערות. בית המשפט המחוזי הגביל את עיסוקה של העוררת החל מכיתה ו' בלבד (ועל כך לא הגישה המדינה ערר) ועד לתום סמינר לנערות. עם זאת, בקשת המשיבה להגבלת העיסוק ביחס לקטינות בלבד, יש להורות על תיקון ההחלטה כך שהיא תיחס ל"קטינות" חלף "נערות".

11. סוף דבר: הערר נדחה.

עיכוב הביצוע עליו הורתי בהחלטה מיום 22.2.2024 – בטל בזאת.

ניתנה היום, י"ז באדר א' התשפ"ד (26.2.2024).

ש ו פ ט ת